

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 430. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856959913328/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

184. Fabel.

*Samme Geedebuks Betænkning over en gammel
Mands Giftermaal.*

Saasom Geedebukken saae sig saaledes forhaanet udi Skoven, begav han sig til samme Stad igien, hvorfra han var kommen: Og, saasom den skiæggede gamle Borger imidlertid havde giftet sig med en ung Pige, hilsede Bukken ham paa Gaden, kaldende ham sin Broder. Manden loe ved denne Hilsen, og spurte, hvoraf det Broderskab reysede sig: Bukken svarede: Vi Geedebukke kalde hinanden Brødre. Hvad, sagde Manden, er jeg en Gedebuk? Hvad andet, svarede Bukken: Du haver Skiægget, og vil inden kort Tiid faae Hornene.

Fabelen lærer, at man maa tage sig vare for usædvanlige Gierninger, hvorved man underkaster sig Skiæmt og Spot.

185. Fabel.

Elephanten og Beveren.

En Elephant og en Bever discourerede engang med hinanden om Verdens Løb, saavel i Henseende til Dyr som til Mennesker. Blant andre Ting spurte Beveren Elephanten hvilken Herlighed han helst vilde ønske sig, enten Riigdom eller Viisdom. Hvortil Elephanten svarede: Jeg vilde nok heller ønske mig Viisdom, hvis jeg ikke saae saa mange viise Solicitanter og Stodere at staae med nedslagne Hoveder udi Narrers For-Stuer.

186. Fabel.

Løvens og Løvindens differente Ønsker.

En Løve og en Løvinde havde længe levet udi fornøyleg Ægteskab sammen. De vare og begge heel devote, og havde deres visse Beedestunde hver Dag: Men de vare ikke eenige udi deres Bønner: Løven bad om Riigdom og

MORALSKE FABLER

et Langt Liv: Løvinden derimod bad, at Jupiter vilde give hende det, som han fandt hende at være meest tienligt. Da Løvinden engang blev dødelig syg, saa at intet Haab var til Livet, sagde Løven: Du skulde have indrettet dine Bønner som mine ere, saa havde du nok kundet leve længere. Hvortil Løvinden svarede: Maaskee at et længere Liv ikke havde været mig tienligt; thi vi vide ikke hvad Ondt os kand forestaae. Disse vare hendes sidste Ord, hvorpaa hun med et roeligt Sind døde. Løven blev ved sine sædvanlige Ønsker: Han blev ogsaa bønhørt. Han naaede en høy Alder, og all slags Velstand og Overflod regnede ned paa ham; men ligesom Alderen tog til, saa aftog all Lyst og Appetit, saa at han i ingen Ting fandt meere Smag. Omsider bleve Lemmerne stive, saa at han ikke kunde gaae, og endeligen fast ikke kunde røre sig meere. Da de andre Dyr udi Skoven dette hørte, forvandledes Ærbødighed og Frygt for ham til Foragt, saa at Fugle gjorde deres Reede paa hans Ryg, og Æslet kastede sin U-reenlighed paa hans Hoved, som paa en Natstoel. Da sagde Løven sukkende: Ach! nu maa jeg bekiende, at min Hustrues Bønner have være best grundede.

Fabelen lærer, at det er best at lade Alting komme an paa Himmelen Forsyn. Eller, hvis man vil bede om verdslige Ting, da alleene at bede om en sund Siæl udi et sundt Legeme (ut sit Mens sana in corpore sano.)

187. Fabel.

Om Sye-Pigen, som tabte sin Naal.

En Sye-Pige tabte engang paa Marken en Sye-Naal. Denne Forliis gik hende meget til Hierte. Hun sagde: Jeg vilde heller have mistet ti andre Naale end denne eene. Hun gav sig derpaa al Umage for at opleede den igien, skjønt forgieves; thi Sye-Naalen blev stedse usynlig. Men, i det hun leedede efter den tabte Naal, fandt hun en Ægte-Perle, for